

δυσίν, ἐν τρισίν δὲ ἄλλεπαλλήλοις ἔτεσιν (342—310) πρὸ τῶν νέων τραγωδιῶν ἐκάστοτε ἀνεδιδάχθη (σ. 39 σημ. 1) καὶ μία παλαιὰ τοῦ Εὐριπίδου. Ἐν ᾧ δὲ ἐκ τούτου συνάγεται, ὅτι τὸ μέγα πλῆθος ἐσαγήνευε μάλιστα ὁ Εὐριπίδης, γινώσκομεν δὲ ἄλλοθεν (ἴδε A. Müller, Bühnenalterth. σελ. 323 καὶ H. Weil ἐν Mém. de l'Acad. des inscript. et belles-lettres 1891, τ. 32, 2 σελ. 119 κέ.), ὅτι καὶ Σοφόκλεια δράματα ἀνεδιδάσκοντο κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, τοῦναντίον οὐδὲν μαρτύριον ὑπάρχει περὶ τοιαύτης διδασκαλίας δραμάτων τοῦ Αἰσχύλου ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς 4^{ης} π. Χ. ἑκατονταετηρίδος καταστάς ἀπηρχαιωμένος ἤρκειτο ἀναγινωσκόμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ ὀλίγων μεμουςωμένων. Ὅτε ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διατρίβων ἐν Ἀσίᾳ ἐξεδήλωσεν πόθον πρὸς ἀνάγνωσιν ἐκλεκτῶν βιβλίων, ἔπεμψεν αὐτῷ ὁ Ἄρπαλος πλὴν ἄλλων καὶ διαφόρους τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου (Πλούτ. β. Ἀλεξ. 8).

Ἡ ἐπελθοῦσα αὕτη μεταβολὴ περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ποιήσεως τοῦ Αἰσχύλου ἔσχεν οὐ σμικρὰν ῥοπήν ἐπὶ τὴν μορφήν τοῦ κειμένου τῶν τραγωδιῶν αὐτοῦ. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀγαθῆς τύχης ἔργον ὑπολαμβάνομεν, ὅτι ὁ Αἰσχύλος ἔχων πλήρες καὶ ἐντελῶς διεργασμένον τὸ δράμα ὤφειλεν νὰ ὑποβάλῃ αὐτὸ τῷ ἄρχοντι, ὅπως μετάσχῃ τοῦ ἀγῶνος. Ἄλλως τὰ ἔργα αὐτοῦ θὰ διεσφάζοντο ἴσως ἐν μείζονι τῆς νῦν ἀταξίας, διότι ὁ ποιητὴς γράφων οὐχὶ πρὸς ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ πρὸς διδασκαλίαν ἐπὶ σκηνῆς, ὧν δὲ καὶ πρωταγωνιστῆς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν ἑαυτοῦ δραμάτων, ἄνευ τοιαύτης διατάξεως δὲν θὰ εἶχεν χρεῖαν πλήρους καὶ ἀκριβῶς γεγραμμένου κειμένου. Ἐὰν ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου ἦσαν τὰ δράματα αὐτοῦ διαδεδομένα ὑπὸ ἀντιγραφῶν (γραμματιστῶν) ἀνά τε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔξω αὐτῆς, ἀγνοεῖται. Τινὲς τῶν νεωτέρων εἰκάζουσιν τοιαύτην διάδοσιν ἐκ τῆς φερομένης εἰδήσεως παρὰ τῷ Σχολίῳ εἰς Εὐμην. 692 «συνεχῶς τὸ ὄνομα (τιμαλφεῖν) παρ' Αἰσχύλῳ, διὸ σκώπτει αὐτὸν Ἐπίχαρμος». Ἄλλ' ὁμως ἡ τοῦ Ἐπιχάρμου γνώσις τοῦ Αἰσχυλείου ὕφους δύναται νὰ κατάγῃται οὐχὶ ἐκ τῶν ἀνὰ τὴν Σικελίαν κυκλομένων ἀντιγράφων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν Συρακού-